

ut eorum non pendat a scripto: quod si sufficit, ut idem non opponatur sibi
 ipsi. Vlt. Si minus tunc dicitur officii, et les modificata quod illum
 inducit nec et in ligere dicitur: sed ea et officii opponuntur
 quod. Si quod rebus reales: quod minus et les modificata ita opponantur.
 Quod 2. ^{part} patet quod eadem est, in lebe patris et filii, quod
 fundantur in leali professione unius suppositi ab alio, sup-
 posita uero namo distinguuntur reati ut patet. Sed et idem
 ta tibi specificat, saltem inter subitas, legitur lealem dis-
 tinctionem pariter, et suppositum etiam, nisi dicitur dua
 na subitas eiusdem filii, in eodem subdistinguitur.

Itaque colliges eandem esse doctrinam de
 duplici distinctione alicuius extremorum, cum per haec saepe
 coincidunt, et tam extrema quam finita quod superadditas re-
 lebe opponantur, quod de his dicitur de illis dicitur et intelligatur.
 Et confirmatur per propositis exemplis, per quod dicitur in
 uenam hanc doctrinam inuenias.

Oby. Dicitur rebus reales sunt et op-
 posita, et in hoc leguntur finis distinctionem ex natura rei:
 quod nec creatur illam legunt. Minus patet quod illarum finis
 sum est contra dicitur, quod una est et simpliciter finis in di-
 bus personis. Denique negando unitatem rebus non dicitur,
 cum unidistantur supposita non legunt illam distinctionem
 in censibus: creatur tamen cum adueniant rebus iam unidistantur
 his illam produlant. Quod solutio melius ut patet ad te
 cum Molin. 1. p. 9. 42. art. 1. dis p. 2. rebus dicitur ita
 fundari in censibus ut illam non referant praeter se sumptam:
 sed personas. Deinde Patet quod ad censuram praeter
 esse ad filium referatur, unde rebus dicitur dicitur
 referre se cum supposita, quod unidistantur, quod suppositum est
 quod referatur. Vlt. Quod si non referat censuram praeter
 esse, sed ipsum filium ad Patrem, quod non certum
 est in rebus creatis, quod adueniant rebus iam unidistantur

Etiam lelati: simili huiusmodi q. non referat in corpus a l'bum,
sed et ipsam albedinem precise consideratione; unde prouocit
ut haec distinctio nem le grant ex nã lei inter finitã & precise
referunt: dicit uõ minime, cum surum, finitum; hoc est cẽniam
dinam precise non referant, sed sup. que inter reatidati dis
tincho, ut ex fide planum est.

Hinc ostendit colliges reles similitudinis, & que
litatis, et q. que inter dinas. Personis unipi possunt in posse cẽre
ales, q. referunt ipsam dinam cẽniam precise in qua sites
et aequalis diu possunt personis, hanc aut est una, et simplis itima
in omnibus qua p. reles ha reles cẽ non possunt. Log. habet
q. dinam personis precise nẽ cẽntie diuinitur aequalis, q. nẽ
duo corpora a l'ba, precise nẽ albedinis diuinitur similia: q. in
ipsa cẽntia lequirebat distinctio ex nã rei, ut ha reles hõnes
reles cẽnt.

Quares & Partes eiusdem quantitatis hanc
inter se reles reles aequalitatis. Negantem pẽm in Logica
exposuimus, cuius finitã p. p. d. nẽ non inculcamus. Affirmã
tenet Soar. ut. d. c. n. s. et latio c. q. si p. illa inter se
non cẽnt unita, sed in contigua, cẽnt aequalis & reles reles:
sed unio quam hõnt non tollit illarum distinctioem qua dat
ap. rei: q. et non tollit relem relem aequalitatis qua nu
tios se leopiciunt. Et confirmatur, q. maior est unio quam hõnt
mus et les modificata, cum unim. q. suam entitatem ad inuice
copulenter, et in non tollit relem relem cã et effus qua mu
tuo se leopiciunt. Quin et mai. et hã sit inter se uniant,
et in ad inuicem referuntur p. relem relem: q. et p. quan
titatis se inter se uniantur cõnt aequalis reles reles. Quo
si inferas hanc infinitas reles reles in quavis quantitate
non ueretur id dicitur cre, maõ cum reles reles nihil red ad
dant finitã. Et p. hanc q. non est inuentionis quod in eadẽ
Lineas datur in finitã puncta, in eadem super finitã infinite

Linea, in eodem corpore infinita superficies, et in his infinita
partes reate distinctae: q' et n' est inveniens in eadem qua-
ritate infinita. Unde bene reles reles, imo concedit in-
finitas partu equalis non bene reles negare potest, que a p.
rei nini addunt ipsis partibus

Questio Tertia De Relatione per ordinem ad terminum Articulus Primus.

¶ Relatio terminetur ad absoluteum, an ad respectivum.

Relatio alia mutua sunt, alia n' mutua, quantum nam in logica
adposuimus de utriusq' q' quoniam s' tenetur ad absoluteum
an ad respectivum. Vg. Relatio est tenetur ad reles q' fuis, an
ad ipsam essentiam absoluteam, q' e' effus, et Relatio est s'ia
tenetur ad reles similis, an ad ipsum s'ibile absolute opere
tati. Quod q' adinet ad mutuas reles absolute addendum
e' non tenetur illas ad respectivum, sed ad s'iam absoluteam, que
est s'ntem oppo reles. Vg. Relatio similis que est in hac a
cedine non tenetur ad oppo reles, sed ad aliam a d'cedinem
que est illius s'ntem, que cum hac convenit in gradu. Et Relatio
ho' s'ij non tenetur reles Patris, sed ipsa s'ij na, que est a ga
he producta illam tra. Haec est s'na s'ar. d'is p. 47. sec. 16.
n. 14. Probati n'e.

Id quod in uno quod Relatio est prima et fra-
li ratio fundandi reles, e' et frater ratio tenetur oppo: s'ca p'or
um absoluteum est frater ratio fundandi reles mutua: q'
ent ab frater ratio tenetur aliam reles. Haec ab s'ibus con

muniter recipit. Min. non indiget p^{ro}o, sed explicatione. V. g. ratio
fundandi re loci filij in hoc homine est eius n^{at} que est p^{ro}ducta ab
alio, p^{ro}o n^{at} ad illum referri, q^{uod} ab illo p^{ro}ducta est: haec q^{uod} eadem
n^{at} p^{ro}ut est p^{ro}ducta est, p^{ro}o n^{at} h^{ab}endi re loci patris, p^{ro}o n^{at}
illam h^{ab}eri, q^{uod} est n^{at} p^{ro}ducta ab illo q^{uod} Pater d^{en}ominatur, et
confirmatur, q^{uod} si q^{uod} unum p^{ro}sumamus re loci est Filio adhuc
intelligimus in illo manere integram re loci h^{ab}endi re loci Patris.
q^{uod} re loci non includit in p^{ro}o ratione h^{ab}endi o^{pp}o^{si}ta re loci rationem,
an^{te} p^{ro}bat^{ur}, q^{uod} quando unum ex extremis non est q^{uod} p^{ro}ut ad fi
dendam re loci, intelligit^{ur} in h^{ab}eri totam re loci h^{ab}endi re loci al
terius extremi. V. g. Deus non pot^{est} fundare re loci realem crea
tionis ad evanescerem: et in h^{ab}eri in se totam re loci q^{uod} legitur ad tran
dam re loci realem creaturam, quod simili modo verum est in
re loci re loci non mutuis: q^{uod} re loci n^{at} includit in p^{ro}o re
h^{ab}endi o^{pp}o^{si}ta re loci rationem.

2° p^{ro}bat^{ur} re loci, p^{ro}o a^{de}quata h^{ab}endi o^{pp}o^{si}ta
re loci antecedit ipsam re loci, et illi p^{ro}supponit^{ur}: sed una re
loci non pot^{est} p^{ro}supponere et antecedere aliam, cum sint s^{im}il^{es} n^{at}:
q^{uod} est non includit in re loci p^{ro}o h^{ab}endi illam. Min. p^{ro}o ex p^{ro}o.
Major p^{ro}bat^{ur} ex un^{ius} a^{de}quata, q^{uod} docet p^{ro}o h^{ab}endi et h^{ab}eri re
sultare re loci, q^{uod} non pot^{est} intelligi, nisi de h^{ab}eri p^{ro}o et a^{de}quata
et quasi in actu primo ad h^{ab}endum. At h^{ab}eri adhuc non re
sultaret re loci cum aliquid d^{en}otet. Quid si re loci sunt s^{im}il^{es} n^{at},
id est p^{ro}o conditiones extremorum, quae in mutuis utrinq^{ue} ne
re loci sunt aptae ut h^{ab}eri s^{im}il^{es} re loci, ut q^{uod} a^{de}o hanc s^{im}il^{es}
tatem et c^{om}uⁿⁱtan^{ti}am et p^{ro}ut in re loci, non ex eo quod
ad minus h^{ab}endi unam re loci, alia requiratur in h^{ab}eri.

Hinc p^{ro}o quid re loci sit c^{om}uⁿⁱter ob
i^uentibus unam re loci pendere ab alia sibi o^{pp}o^{si}ta
re loci. Non p^{ro}duct^{ur} n^{at} immediate et p^{ro}o, sed c^{om}uⁿⁱtan^{ti}ter et
p^{ro}o un^{ius} a^{de}quata nam quam h^{ab}eri o^{pp}o^{si}ta re loci cum h^{ab}eri
quem ibi respicit. V. g. re loci s^{im}il^{es} re loci s^{im}il^{es} h^{ab}endi s^{im}il^{es} albi

n' pendet patri et immo. a loco simili. huiusmodi a tenui a l'bi
 quod respicit. sed q' illa relatio e' unioxa cum a l'bo, q' d' r'bas
 respicit, d' h'c relatio pendere a b'illa, non in patri, cum a d' il-
 lam n' referatur, sed uncomitanter p'pi vis separabilem conuexio
 nem cum h'io quem respicit: et non imite, sed mediante a l'
 b'isne, qu' est patris m'is in quem tendit, et cum quo op-
 posita relatio aqua d' h'c pendere h'et vis separabilem
 unuexionem.

Quin ex modo quo relatio sunt sil' n'ä quoad
 ee, uncomitanter d' et p'pi unuexionem quam h'ent cum
 f'ntis, ita et sunt sunt sil' cognio. Non pot' n' relatio q' d'
 h'is cognosci nisi cognita loco filij, non quod ad illa
 cognoscendam h'et sic n'ria patri, et immo. sed q' h'et ta-
 tam unuexionem cum illo, q' denominatur filius, ut n'rio
 illo cognito ut h'io loco Patris, relatio et illius sit cognos-
 carit. Est q' h'is patris loco h'is a b'oluta, qu' est
 finitum oppo' loco h'is q'ue h'et sub p'ximo finit' et
 in actu p'ximo, ut ita d'iam, a d' h'andum. Ad quod ad ee
 non e' n'rium ut p'ximum finitum existat, sed satis est ut
 remotum sub illo existat. Ad hoc n' ut i' efficiens
 h'et loco sui effis, non opud est ut actu existat eius
 actio, qu' est p'ximum finitum, sed satis e' quod a l'
 quando existit.

Contraria in d'ia qu' a f'ent loco h'is h'ari
 ad alias sibi oppo' est f'ent. 1. p. g. 13. art. 7. Hispan. l.
 in. 1. d' ut. 30. g. 1. notabil. 3. Qu' et placet Ferrar. 5. met.
 cap. 15. g. 4. sect. 4. Qui nimirum a b'oluta a d' omunt
 tam mutuas, quam non mutuas loco h'is h'ari ad respect'
 uum, et non ad h'um a b'olutum. In mutuis id em
 docet Ferrar. 1. contra gent. cap. 11. Hispanus 5. met.
 cap. 14. Et p' h'ani potest. D'ns loco h'is h'ari ad inui-
 cem ad f'ent, et non ad aliquid a b'olutum: q' et

re loeis inata ita habentur. anis facile pbat ex superioribus,
gi his natio distinguit ex nio rei a re loeis quam hat: sed nio
dina non distinguitur ex nio rei a re loeis. Quia ppi unio
re loeis reati inter se distinguntur, ad unquam scriptas tra
bunt. Reati negando contram. Ratio est gi dina re loeis
sunt subsistentes, et conditiones personarum, et quomodo
se ipsis fundantur; ita et se ipsis habent. Nam ppi unio
Paternitatis dina, nihil est distinctum a ipsa Paterni
tate, unde et reati trans dinam filiationem nihil e dis
tinctum a Paternitate, qua de re vide soar. cit. sut. n. 35.

Ex hac snia planum et manet relatio
non mutua non tran ad aliquam oppam relationem: sed ad
trini absolute, quam tenet soar. diop. 47. sut. ib. n. 6.
Rubicus in 6. q. cap. ad aliquid. q. 7. no. 31. pter citata
superiori 3. gi relatio non mutua, v. g. reati creatura ad
creatorem rei trini realem, et reati existentem (alioquin
quomodo posset de reati reati) sed in tri guem reati
nulla cohibet reati reati illi correspondens: q' trini
m ad absolute. Maior pat. Min. pbat, gi alioquin di
ceremus in Deo esse reati reati ad creaturas, in so
bilitate ad trini, et q' quod est tollere reati reati non mutua
quam de ferimus eum communi. Phoni

Aligui ut huius argumenti unio effugi
ant, asserunt reati creaturis semp existentes, saltem in
dino intlu q' te illam non eformet, apprehendit ut facti
lem ab humano intlu, hoc in reati reati ad equata non
est. Nam in primis creatura non re feritur ad Deum per
illam relationem, ut ad cognoscentem reati reati
nis, sed ut ad efficietem ipsam creaturam. Deinde gi
si ita existat relatio creatoris, huius existia est obtrua; huius
uo reati reati reati reati existentiam. Ultimo gi
sicut hoc effugium aliquid in Deo ualere, quomodo est

de reliquis rebus non mutuis. ubi exiit relatio in cognitionis
 creatae in mente cognoscentis: q̄ non in hiis, atq̄ adeo quomodo
 se haberi potest ex parte hiis. Inuito rebus realibus nullo modo
 potest haberi dependiam a rebus, unde et in hiis rebus non
 mutua debet relatio quoad convenientiam, ut frigitur per
 multum in nullo modo rebus realibus ad illam referunt. Et q̄ bati q̄
 eorum sicut non minus requiruntur rebus inclusa in hiis
 quam ipse hiis absolutus: sed hiis absolutus relationis
 relationis realis non mutua est realis: q̄ et si rebus requi
 ritur sit realis. Hoc oby. Sciam quae est de relatione
 hanc ad ipsam rebus: q̄ falsum est rebus hanc ad alia.
 Nam in eo casu rebus sicut trahit ad rebus tanguam ad
 obiectum sicut, non tanguam ad rebus sibi oppositam.

Articulus 2°.

Hae rebus specificentur p̄ hanc an q̄ finita

Duplici modo potest aliquid ad aliter specificacionem conferre. 1°
 tanguam primum intrinsecum, quae loci unumquodque ens p̄ centrale
 dnam distinguit: et composita specificanti et a hanc physica
 percipit, ab hac n̄ potest unum provenit ut compositum sit hanc, illius
 spei. Secundo tanguam a p̄no extrinsecum. Quae loci hanc actio
 nec distinguit p̄ suos hanc, nam q̄ hi sunt diversae spei, colligimus
 actiones etiam illorum productivas esse diversae spei. Si et hanc
 q̄ man sub certa aliqua capacitate specificatur.

Cum itaq̄ quoniam quo pacto rebus q̄ hanc
 hanc specificanti, non est terminus de p̄no specificacionis intrinsecum
 eo, hanc dnam centralis uniuscuiusq̄ quae intrinsecum illam com
 ponit; sed quoniam de p̄no extrinsecum, q̄ potius est signum
 unde colligimus distinctionem specificam. Ex his q̄ factis
 solutio prioris dubitationis, quae in hanc continetur. Nam absolute

dm̄ e' rel'ois distinguuntur q' huc quos respiciunt. Probatur haec. q' rel'ois
dicit ordinem centralom ad hunc: q' et certa rel'ois ad unum hunc.
q' unaqueq' p' suum distinguuntur. q' p' n. rel'ois e' in sole ad lucem
productam est d'nsa sp'is a rel'ois e' quam h'et ad calorem, q' h'et ha
rum rel'ois distinguuntur sp'is: et rel'ois patris in equo et in leone
distinguuntur sp'is, q' equus et Leo productus sibi distinguuntur.

Non est in p'p'is existimandum hunc rel'ois e'
p'rium extrinsecum specificationis ad aquam, sed in ad aquam. Alia
quin o'is eff'us solis ad illum referri possent q' rel'ois eiusdem
sp'is, et o'ia o'ia ad Deum sibi, q' in factum est. Nam distine
ta sp'is est rel'ois qua lux referitur ad solem, ab illa qua calor
cum respicit, et rel'ois qua d. Michael, ab ea qua tendit solem,
et in his harum resum est idem. Sed a notandum ulterius
rel'ois e' specificari p' sentia remota cum q' idem significatur, que
stant sub p'p'is. Probatur, q' haec rel'ois p'p'is est simili
tudinis, q' idem significatur cum qualitate, et illa p'p'is e' aqua
litatis, q' idem significatur cum quantitate, et alia p'p'is e' rel'ois
e' q' idem significatur cum p'p'is qua mediantes eff'us ponit in uni
na' etto. Quoad secundam p'p'is, i. specificari rel'ois p'p'is
sentia remota que stant sub p'p'is probatur eadem etto,
q' rel'ois eff'us in luce ad solem p'p'is est d'nsa sp'is a re
l'ois caloris, q' certitas caloris q' d'nsam sp'is actionem ad
le productur. q' nō nō frā non specificari q' man' ab
solute spectatam, sed prout est sub certa caperitate: ita
etiam rel'ois non specificari q' sentia remota a solute, sed
prout stat sub p'p'is. Et confirmatur ulterius, q' alioquin non
posset eadem nō frā d'nsam sp'is rel'ois fundare: sed videmus
eandem ab eodem ei a ten' aqua intensa similem et remi
sion' dissimilem: q' a liquid' ulcenne datur p'p'is remota
sentia quod unferat ad illarum specificationem: hoc aut' est p'p'is
rum est proximum.

Aduertendum in non sufficere unitatem in

illo ut lebei sint eiusdem speciei, nisi et in lemo eadem de unitate. Nam lebei similitudinis inter duas negaciones ut octo, non ^{sunt} eiusdem speciei, cum lebeis similitudinis inter duas albedines item ut octo, quia tunc habent convenientiam in gradu, quae est finitum proximum illarum lebeis, non hi habent convenientiam et unitatem speciem in lemo: diversa enim speciei est negatio ab albedine. Non specificatur quod lebei agunt pro praesente nec alio modo, sed a lemo que habet sub proximo.

Si uero inquiras quomodo quae sunt et finitum specificent lebem. Respondetur in primis heri se ad modum esse finitum extrinsecus, finitum uero ad modum esse mater et extrinsecus, quia in ligno cum lebei ab illo ex natura rei non distinguatur, non est uera materia, nec potest mediante uera causalitate huius generis parere lebei a finitum. Haec obsequia Socr. diop. 47. Sect. 17. n. 15. ubi quilla utat. D. Thom.

Obij. Nelebei qua hic homo filius le feritur ad patrem est diuisa speciei a lebei qua le feritur ad solem, et haec a lebei qua le feritur ad Deum: et in idem est finitum proximum et lemo harum lebeis: quia lebei non specificantur per finitum. Sed adaequatae sunt speciei a tris. Maiorem supponimus ut uera, et non se sint unicam mater lebei in filio conueniant ad hos mater respicientis, et qua adaequatae uis feriat, inadaequatae uero utriusque, quae lebeis non ad impugnatur ex eo quod manent e uero relatione aha desinit esse. Ubi manente lebei ad Deum et ad solem desinit esse lebei quoad patrem, si is non existat. facile enim dici potest patre non existente nulli relationem qua mater respicierebat, et aliam deus dari qua lebeis quos duos respiciat, quod a his exemplis facile potest confirmari, a liunde tamen displicet. Quia propter lemo est finitum proximum esse uero mater, non uero finitum. Nam generatio que est a patre est aequa uniuoca particulari, que est a sole est accidentiali, que est a deo est aequa prima uero independenti, atque ad ea est finitum ad uis mater.

illas rebus spei divisi satis accommodatum.

Quoniam solet ad hunc locum. V. in B. Virgi-
ne Dei Mater seu rebus rebus Matris ad Christum Dominum? Pars
affa quae est certissima supponit a D. Thom. 3. p. q. 33. art. 4.
et probat a Soar. 2. tom. in 3. p. ad p. 12. sect. 1. q. rebus Matris
realis resultat ex generosi: sed Virgo Sanctissima in conceptio-
ne ineffabili a D. N. fuit veram actionem et generationem: q. ex
illa etiam resultat realis rebus Matris, quoniam in reliquis ma-
tribus resultat solet ob eundem concursum. Unde haec rebus
est eiusdem spei eum rebus rebus rebus Matris. A castrum
nec q. huius rebus est D. N. D. N. q. est homo eiusdem spei
cum rebus, funtum tam proximum quam remotum et sunt eius-
dem spei: q. et rebus: inde resultans est eiusdem spei.
Hec oby. generosi quae est funtum proximum, fuit et supra tem,
q. miraculose Virgo B. illam huius. Est n. illa actio supernaturalis quo-
ad modum, non gerat entitatem: rebus vero sequi entitatem fuit

Ob. huius rebus est persona: sed persona in D. N. D. N.
divinitate et divo, et qua spei nacepit a Virgine B. q. haec non huius
rebus matris rebus ad D. N. D. N. Rebus huius rebus est D. N. D. N.
personam, n. in se, sed prout cum humanitate assumpta efficit hunc hominem
et cum ita eadem persona vere dicat temporale genita, vere et huius rebus
horem matris rebus. Unde colliges Virg. B. vere divi, et a Dei matrem,
q. rebus q. respicit aliquem huius, consequenter respicit suppositum il-
lius huius. V. G. rebus similis, quam huius fuit lapis albus ad alium
lapidem album, n. solum respicit albedinem: sed lapidem ipsum,
q. est suppositum a lbedinis: sic q. rebus Virginis respicit perso-
nam uncreatam, et vere divi eius mater, q. respicit humanitatem sub-
sistentem in tali persona.

Eodem modo est in Christo D. N. est rebus fuit rebus
est ad B. Virg. Mater tenet, Soar. disp. cit. sect. 2. q. alios huius citat.
rebus est q. rebus filij et denominet personam, huius fundat in natura:
sed natura humana in Christo D. N. vere p. rebus actionem accipit a B.

Virgine: q̄ h̄i rea sem ad iham re loem. Nam denominari p̄ sonam, hoc
 est, dum dicitur filium Virginis, uero dicitur de loco dicitur, sicut
 cum n̄a humana assumpta; quom̄ et uere dicimus V. Divini c̄
 nisibile, de uisibilitate sit accidens residens in n̄a a sumpta,
 et illius pprietas. Nec oby. diuinam filiationem n̄ c̄ in n̄a. Nam
 diuina locis coe q̄ sunt subsidentes nec diuini pprie c̄ in n̄a
 id n̄ pprie dicitur est locum accidentalem: nec et q̄ pprie dicitur
 hoc et in Persona, sed trahi n̄a, et consistere Personam, nam id
 q̄ est in alio uideretur illud supponere.

Articulus Tertius.

In uno loco dantur plures re loes ad tr̄s aduquas.

Non comparamus locum cum tr̄s inaduquas, in his n̄ q̄ dicitur sit
 in logica habitum est. Num uirum unicum sufficere ad uer̄s re loem.
 Nam phisium compositum, cum n̄ con̄stituitur p̄ unam tr̄m p̄cipu
 p̄ utraq̄ aduquate, unica re loe ad illas tr̄as, qua inaduquate
 utraq̄ respicit, aduquate uo, ambas. Idem dicitur est de toto inte
 grati n̄i suarum partium, et h̄a re loes non sint reales. Compa
 ramus in locum cum pluribus tr̄s aduquas. V. g. eam cum plu
 ribus effectibus, q̄ sunt tr̄s aduquas, q̄ unusquisq̄ illorum suf
 ficere potest, ut uere denominaretur ea, unam a dicitur cum plu
 ribus q̄ similis est, cum n̄ unaqueq̄ illarum satis sit in
 rem n̄a ut h̄ec dicatur similis, quod uis est illius aduqua
 tus tr̄s.

Probabiliter q̄ conuenio p̄m affam, q̄ ad
 sunt plures, dan re loes ad plures tr̄s aduquas, cuius etu
 chor est Fons. S. met. cap. 15. q. 5. scet. 1. q̄ pilla citat Scotum
 in 3. dist. 8. q. unica et a lios. latiore con̄formati. Sublat uno
 effi, si c̄a plures dicit, tollit re loe ad illum, et n̄ manet re loe
 ad a lios: q̄ h̄a re loes sunt diuise. Maior est manifesta, q̄

relat' le ali's n' absentia n' a p' rei nulla loc' pot' exister' Minon
et p'c, q' ad huc dir, et est uera ca' religuum effum. 2. O' bi.
dati hui' diuisis et diuisum sunt hui' proximum, dati et' diuisa' relati.
sed hae dant' diuisa in ca' ad diuisos effus: q' d' abentur et' diuisa
in illa' relati. Maior non est dubia ex his quae supra diximus.
Min' p'bat, q' actiones productivae plurimum effum, quae sunt
sunt proxima, sunt diuisa, effus, q' sunt hui' diuisi et' sunt. un
bene inferitur relati et' ca' diuisis. 3. Relati sunt sib
na: sed relati ca' ad effum, quem primo producit n' est sib na
cum relati effus, quem 2. producit: q' diuisa' relati dant' in ca'
ad hos effectus.

Le haec argumenta bene hanc p'ri' confirmant. D. Thom.
in. 3. dist. 8. q. 1. et 3. p. 93. art. 5. et alij eius sectatores quos se
quitur et citat Rabrus in log. cap. ad aliquid q. 8. no. 172. contra
nuntur, q' his argumentis confirmari pot'. Duo accis eiu'dem spei
n' possunt sit' e' in eodem subto natr: sed plures relati similiter
diuis huius a' b' eiu'dem ad plures a' b' eiu'dem gradu aequales sunt
eiu'dem spei, et plures relati e' ad effum uniuersos sunt et eiu'dem
dem spei: q' non poterunt sit' dari in eodem. Maior p'bat' dis
currere q' accidentia alia, nam dua a' b' eiu'dem, q' dua ingredi
nes non possunt e' sit' in eodem subto, et si de a' b' s. Relati ali
ud e' in relati. ha' n. um ordinem ad hui' extrinsecos,
imo sint originis ad illos, q' hui' distinguuntur: acua uo q'
in exemplum ad auent, tantum hui' ordinem ad se hui'
et cum in illo sit capacitas ad unum m' non pot' hui' plura

2. Haec ca' huius et' illius effus e' semper
eadem no' ca': q' hui' unam no' relati tantum. Sed uideb' rem.
Contra p'bat, q' in ca' e' hui' uniuersis q' hui' e' una
no' ca', unam m' no' uideat relati. Relati distinguuntur a' m',
concedendo e' unam no' cam m' hui' hui' uo multiplex, q' plu
res hui' relati. 3. hui' proximum ad relati hui' hui' hui'
in hui' a' b' eiu'dem ad plures a' b' eiu'dem intentionis, est

g unica et unita lelaō similitudinis, qua vobis itis sit supilā.
 anō pbati, q̄i sunt unū p̄ximū ad has lelaō c̄ unitas gra dua
 his, sed hōc est una in hac albedine: q̄i sunt unū p̄ximū ad il-
 las oēs est uniuem. Reuē unitatem illam in gradu compa-
 tam cum diuisiōe hīs, hēi nemī multiplicis hēi. Nam diuersi-
 tas virtua līs in p̄ximo p̄ximū sufficit, ut diuisiō hād et le-
 laō, q̄mō planum est in actione et passione, distingun-
 tur t̄ tantūmō uirtuatē, et hī fundant p̄ximū uel em cā
 et effū, q̄ ut pat̄ distingunt̄ sp̄i

4. Ut adentiamur pluribus coloribus.
 in diuersis, unus satis est habitus: q̄ una et sufficit lelaō ad
 respiciendos plures hīs adagatos. Reuē negando contāmi-
 laō est, q̄i habitus distingunt̄ p̄ locū unam fratē, sub
 qua oēs illi colorē continetur, non p̄ colorē maiō spectatō,
 ut in logia pbatum est: lelaō uō imm. distingunt̄ p̄ hīs
 quos res p̄ciunt, unde si hī adagati sunt plures, lelaō
 et plures erunt. Quō confirmat̄, ne petere p̄ximū uideamus,
 q̄i paternitas in communi distingunt̄ q̄ certum mēm̄. J. p̄
 hūm: q̄ hāc et paternitas distingunt̄ p̄ hunc filiū,
 et cā in communi frāt̄ sumptō, distingunt̄ q̄ effū: q̄
 et hāc cā frāt̄ p̄ hunc effū. Imo lelaō argumētū,
 q̄ hīs ut ad plures colorē eūdem sp̄i inclinet, nec in-
 tentionem nec extensionem legit maiorē: at uō lelaō
 n̄ ita se hēt. Nec n̄ satis intelligit̄ quomō cā p̄ lelaō quos
 hactenus ad hunc effū terminabat̄, de nouo mō t̄ hēt
 ad alium.

Sed dicunt lelaō illam accipere deus quā
 d̄ am extensionem, l̄ intensionem, qua alium res p̄ciat̄ tra-
 hūm, hōc hī impote est. Nam qd̄ attinet ad intensionē
 nāc non datur p̄xi ubi sub hūm d̄ consuetudine magis et minus,
 ut pat̄ in albedine, nam sub hūm qd̄ hēt qd̄ d̄ ut oēs
 denominat̄ magis album illo qd̄ hēt albedinem ut lex

in leucibus n̄ ita accidit, nec n̄ magis cū dicitur illa q̄ producit plu-
res effus, nec magis similis albedo, q̄ ad plures hanc albedi-
nes. Deinde, accia q̄ lecipiunt maiorem intensiōem hēnt
gradus, q̄ præstant eundem viō effusū hanc: in leucibus uō
id falsum est, nam gradus similis hinc, q̄ ex illorum snē
addit huius albedini, n̄ hēnt eundem nō effusū hanc: cum
illis q̄ antea erant, refert n̄ albedinem ad hanc de hanc,
alij uō ad alias, non ad hanc.

Quo attinet ad extensionem et falsum
apparet, sed est, q̄ illa est ensio nihil pot. frigi ex intrin-
secum in finis: sed hanc ē accidens intrinsecum: q̄ fal-
sum est dari calorem extensionem. Maior probatur, q̄ exten-
sio in finis est idem cum extensione eiusdem finis, si uel-
lam hēnt: Sed sunt plura sentia in diversis hanc, q̄ nullam
hēnt extensionem: in finis uō q̄ illam hēnt et n̄ pot. dari
nam prima hanc similis hinc in hac albedine est idem
ap̄ hanc cum tota albedine: et hēnt eandem viō extensio-
nem: q̄ posita denuo alia cui et similis sit non pot. illa
hanc maiorem hēnt extensionem. Si dica s̄ dari maiorem
extensionem q̄ pluribus uocō hanc et hanc, contra est, q̄
hoc nihil arguit intrinsecum, in finis: Sed uarietatem hanc
in hanc q̄ q̄ respondet, ut p̄t̄ in amore dno d̄ q̄ q̄ n̄
modo ad aliquid obtinui hanc, ad quod antea non termina-
batur, non sequitur alicui intrinsecum dari denuo in ipso
amore dno, sed dari uarietate in obtinui ad quod tran-
siri

Quæres ad ultimum V Filius unicus in leucibus refer-
ratur ad Patrem et ad Matrem? Utraq̄ pars q̄ satis probabilis est.
quam defendunt, a seruat extrinsecum hanc aliam denuo leucibus re-
ferunt, qua hanc matrem respiciat. Quod si uob̄. sunt hanc proximo
hoc est actionem non existere: q̄ n̄ pot. denuo leucibus referre
cuius illa sentia proximo est. Negari contra, et hanc est, q̄ q̄ dno,
hanc conseruatur, quin actio existat, sed q̄ aliquid existat, ita est

denudari pot, qd actio a ligno exiit. Instabis. Quis nisi actio actu
 existat non pot actu prodari: qd est lelo qd in tali actione fundat
 tur non poteri actu aduenire, nisi actu deper actio, qua illius est fun
 dum primum. Negat contra. Laco est, qd actio e factis productio qd
 non est uo productio factis rebus, haec n non fit p actionem.

Probabilius m credit Soar. disp. 47. sect. 17.
 n. 24. duas tam in filio leloas, aliam ad Patrem, aliam ad Matrem.
 Quamvis est qd mortuo Patre, manet lelo ad matrem: qd illa re loas
 sunt diuisa. Verum te pbabiliu ita sit, non m hoc argum con si co
 git. Nullum n inconueniens est, quod a ra denud le sublat, quae
 matrem solam respiciat, ut alijs exemplis facile pbari pot.
 Supposita m hac v poci d m est utrunq Parentem ee trum ad a
 quatum, qd uno sublato, adhuc filius ad alium se fertur, qd
 n cernit in toto v g. n partium, quas respicit in adaguate, na
 uno sublata, totum iam non co ibit. In etiam est non ee du
 plicem filium, qd te multiplicanti facti n multiplicati suppositi.
 Vtenuis has leloas ee eiusdem spei, qd uolens us utriusq
 parontis est eiusdem spei, ut docet i. de Gener. cap. 4 q. 27.

Quaestio. Quarta.

Comparatur relatio cum genere proximo.

Articulus Primus.

De Relatione primi generis.

In triplex genus subleornum Artes diuisit uniuoce leloem, qd
 dicitur. ars in logica dicitur cap. de lelois q. 2. art. 2. Primi igit
 genus fundat in unitate et multitudine, hoc est in identitate in
 aliqua pa, qd no, aut in diuisione. Cum qd in nega fundatur, ut
 aperte constat, querimus i. qd lelois primi generis sint reales;
 Pars igit a fra uera supponit, quam habet Philis et ois con
 dicant, te n. primum primum sit nega; relao n non idem

specificam cum ipso, sed cum remoto, quæ p[ro] si in ipso dicitur legitur in
visiones, relati, realis erit

Quæres in V in qualitatibus eadem sit relati-
o identitatis et similitudinis, et in quantitatibus eadem et sit relati-
o equalitatis et identitatis. Huius quæstionis negatio patet h[ab]ere
a boar. disp. 47. Sect. 11. n. 14. et p[ro]bat[ur] q[uo]d relati[us] similitudi-
nis inter duas accidentia fundatur in unitate graduale: relati-
o identitatis fundatur in unitate facti et n[on]i, quæ pot[est] esse sine uni-
tate graduale. Nam albedo ut quatuor h[ab]et unitatem in n[on]i, um al-
bedine ut octo, non h[ab]et unitatem gradualem, q[uo]d et locis similitu-
dinis et identitatis possunt separari, atq[ue] ad eas sunt distinctæ. Si
etiam relati[us] equalitatis fundatur in unitate extensionis locali,
relati[us] u[er]o identitatis in quantitatibus fundatur in unitate n[on]i.

Obij. Relati[us] identitatis non potest esse realis:
q[uo]d falso relati[us] predicamentalis dicitur in relati[us] quæ fundatur in
unitate facti. an[te] p[ro]bat[ur] q[uo]d relati[us] realis legitur ut unum p[ro]p[ri]um
independens ab intellectu: sed unitas realis n[on] dependet ab in-
tellectu: q[uo]d est b. Hæc minor confirmatur, q[uo]d ap[ud] rei d[omi]ni unitas nu-
merica, quæ non pot[est] esse p[ro]p[ri]um n[on]i relati[us]. Per u[er]o relati[us] identitatis
fundatur in unitate facti, hæc u[er]o ap[ud] rei d[omi]ni, et ap[ud] rei non
distinguitur ab unitate numerica, id u[er]o nihil infert incommo-
dam et actio et passio non distinguuntur ap[ud] rei, et in n[on]i dicitur
n[on] d[omi]ni ap[ud] rei actionem et passionem. Et p[ro]bat[ur] q[uo]d Petrus n[on] in
est ap[ud] rei unus homo, sed et ap[ud] rei ab similitudine Platonis in n[on]i
p[ro]pter unitatem numeralem h[ab]et et specificam, q[uo]d u[er]o hæc ap[ud] rei
non distinguuntur, nullum est inconueniens, ut dicas in unitate facti
non fundatur relati[us] identitatis, si q[uo]d non fundatur in unitate nu-
merica. Nam ne recedamus a proposito exemplo et actio et pas-
sio in u[er]o locali distinguuntur, et in relati[us] c[um] fundatur in actione,
non in passione, relati[us] efficitur in passione, n[on] in actione.

Hinc colligitur t[ame]n induci eisdem p[ro]p[ri]is he-
re et relati[us] identitatis, nec n[on] in Petrus et Paulus h[ab]ent

